

gionsfriheden er bleven til Birkelighed i Berden, og paa samme Tid Omsætning og Meddelelse af Meninger og Anskuelser er lettet ad utallige Veie, ligger det aldeles i det religiøse Livs Natur, at det maa træde frem for Lyset, træde frem i lydeltige og klare Ord, hvad der tidligere har været omhyggeligt skjult i Løn eller været hyffet i Krogene. I denne Henseende nu at vente en Tilbagegang til Fredelighed, Gensformighed, Stilsfærdighed, kan ikke have den allerminste Sandsynlighedsgrund for sig. Derimod er der en Dygave af stor Betydning, der foreligger Kirken i dens Fremtid: at arbejde sig ud af den streng exclusive Stilling, at give sine Enemærker af den Bidde, al den Nummelighed, som kan bestaae med den kirkelige Grundlov, og saaledes at skaffe Plads for mange Forskielligheder i Læreform og kirkelig Skik, som staae paa den samme Grund og gaae i den samme Retning. Men denne hele kirkelige Selvudvikling forudsætter et kirkeovgivende Organ, og man bør ikke, man tør ikke give Frykten Rum for de Brydninger, som ikke kunne undgaaes ved at stride frem ad denne Vej. Allerede derved vil ikke Lidet være rundet, at Polemiken, som nu er henvist til Pressen, hvor den kan tumle sig i Partiaandens hele Uhyrlighed og Raahed, vil blive lagt ind under den velgjørende Arm af parlamentarisk Disciplin; og Mere vil endnu blive vundet derved, at Modsetningerne ville blive bragte i nær Berøring med hverandre. Den klarende og udvøvnende Indflydelse vil i mange Stykker ikke udeblive. Men overalt — det kan dog umuligt være Meningen, at Folketirken skal være det eneste Religionsfund blandt dem, der ifølge Grundloven ere stillede paa lige Linie, som skal mangle og vedblive at mangle sin competente Repræsentation, og derved mangle Betingelserne for at haandhæve sin Ret og Selvstændighed og arbejde paa sin naturlige Selvudvikling overfor de øvrige Confessioner.

Bortset nu fra Betimeligheds spørgsmaalet, er der blevet reist Anke mod Forslaget paa Grund af den foreslaaede Sammensætning af geistlige og ikke-geistlige Medlemmer i lige Antal. Som det er vist, er denne Forsudsætning af et lige Antal af geistlige og ikke-

geistlige Medlemmer bleven betragtet som Forsudsætning baade fra Regeringens og Rigsdagens og Geistlighedens Side. Men ikke desto mindre er det nu blevet fremhævet som Forsægtelse af den protestantiske Kirkes Grundsatninger, ikke alene at saaledes de Geistlige skulle stilles i lige Antal ved Siden af de Ikke-Geistlige, men selv dette, at de Geistlige skulle bestemt udskilles fra de Ikke-Geistlige. Man mener, at det hele Valg her bør udgaae fra Menighederne, saaledes at det kommer til at berøe paa dem, om og hvorvidt og i hvilket Antal geistlige Mænd skulle faae Sæde i Kirkeraadet; og man mener, at først derved vil der være givet tilstrækkelig Betryggelse mod en overveieende Indflydelse af det geistlige Element. I den Henseende maa det være nok at henvise til Kirkens Grundlov, som ligesaa bestemt adskiller Kirken, den protestantiske, lutheriske Kirke fra de radicale Partier som fra den catholiske Kirke, — og adskiller den fra de radicale Partier netop ved Fremhævelsen af det geistlige Embede som hvilende paa Herrens Indstiftelse, som grundet i den kristelige Aabenbarings Bæsen. Enhver Kirkeordning, som ikke vilde søge en væsentlig Garantie for en kirkelig Behandling af kirkelige Anliggender derved, at den betrygger den geistlige Stemmes Indflydelse, vilde have denne Kirkens Grundlov imod sig. Herfra er Forslaget simpelthen gaaet ud; og den Frygt, at der saaledes skulde mangle tilstrækkelig Betryggelse mod en geistlig Overlegenhed, naar ikke geistlige Medlemmer i lige Antal indtog deres Plads ved Siden af de geistlige, og naar Kirkeraadet alene har en raadgivende Stemme, medens Rigsdagen og Regeringen har den besluttende, — forekommer mig at røbe en Umyndighedsbevidsthed, som man maatte finde Betænkelighed ved at vedkjende sig.

Der foreligger derimod et andet Forslag, mod hvilket en Anke, som den anførte, vistnok med større Føie vilde kunne anbringes. Om trent samtidig nemlig med det her omtalte, til Ministeriet indgivne Forslag er et andet Forslag offentliggjort til Dannelsen af et Kirkeraad og indgivet af nogle geistlige Mænd i Fyen. Dette Forslag gaaer væsentligt ud paa Drettelsen af et eget Ministerium for Folketirken, hvor